סוף סוף כי א"ל נאנסו לאו שבועה בעי. תימה למאי דמפרש ר"ת בהגוזל קמא (ב"ק דף קו. ושם) דשמעתא דהטוען טענת גנב בפקדון דלא מיחייב שבועה שומרין אלא היכא דאיכא הודאה במקצת היכי קאמר לאו שבועה בעי אין ה"נ דלא מיחייב שבועה דאורייתא ואין לומר לאו שבועה בעי שבועת היסת קאמר דהיכי תיסק אדעתיה דרב עמרם דנאמן דקאמר רב חסדא ליפטר אפילו משבועת היסת ועוד דאמר בפרק כל הנשבעין (שבועות דף מה:) גבי רמי בר חמא ורבא מכלל דתרוייהו סברי המפקיד אצל חבירו בעדים אין צריך להחזיר לו בעדים בשטר צריך להחזיר לו בשטר [פ] וצריך לפרש וצריך להחזיר לו בשטר אם אין רואה לישבע אבל בשבועה נאמן כי היכי דלא תיקשי דרבא אדרבא דרבא אמר לקמן דמהימן לומר החזרתי לך במיגו דנאנסו דקאמר רבא הלכתא דנשבע וגובה ואי בשבועת היסת אייר היכי קאמר בעדים א"ל להחזיר לו בעדים ומהימן לומר החזרתיו לך בלא שבועה הא לעולם בעי שבועת היסת ואומר ר"ת דהך שבועה דהכא מדרבנן ונתקנה קודם שבועת היסת כמו ההיא דהכותב (כתובות דף פז:) דהפוגמת כתובתה ועד אחד מעידה שהיא פרועה דקאמר התם דהויא שבועה דרבנן: **מ"ד** נשבע וגובה כולו לית ליה דרב חסדא. ואי"ת אכתי אמאי גובה כולו דיטעון ליתמי נאנסו[א] וי"ל דמלתא דלא שכיח היא לא טענינן ליתמי דנאנסו קלא אית ליה ואע"ג דאכוהון הוי מהימן לומר שנאנסו מיהו לא טענינן להו[ב] ומאן דאמר נשבע וגובה מחצה סבר דלא מצי אמר ליה שטרך בידי אמאי בעי וטענינן להו אחזרתיו לך אף על גב דלא טענינן להו אכוהון היה מהימן בטענה זו מיגו דאי בעי אמר נאנסו ואין להקשות לרבי אבא דאית ליה מתוך שאינו יכול לישבע משלם אמאי פטרינן להו הא מחוייבין הן שבועה לגביו ואין יכולין לישבע[ג] דלגבי יורשין לא אמרינן מתוך שאינו יכול לישבע משלם כדדרשינן בפ' כל הנשבעין (שבועות דף מז. ושם) שבועת ה' תהיה בין שניהם ולא בין היורשין[ד] ואם תאמר לרב ושמואל דקאמרי התם אין אדם מוריש שבועה לבניו פי' אין אדם מוריש ממון שיש בו שבועה לבניו אמאי פטורין מלשלם וי"ל דהא דאין אדם מוריש היינו דאין נזקקין לא לשבועה ולא לפרעון כדפירש הקונטו' התם ואם באין לגבות בשטר אין גובין אבל אם מוחזקין הן ובאין לגבות מהן כי הכא אין מוציאין מהן ופטורין וכן מוכח בהדיא בפ' כל הנשבעין (שם דף מח:) דמשני הא מני ב"ש היא דאמרי שטר העומד לגבות כגבוי דמי אלמא בדבר הגבוי אדם מוריש שבועה לבניו: **נשבע** וגובה מחצה. ורמה דאינו נשבע על הכל דלמה ישבע בחנם כיון דאין משלמין לו אלא החצי הלכך ישבע שבועה שיש לי בידם[ה] ואין לי בידם פחות מחצי דלא ליהוי מרע ליה לדיבוריה כי ההיא דשניס אוחזין בטלית (ב"מ דף ה:): **דאם** איתא דפרע מימר הוה אמר. דוקא הכא שיש שטר על פה אמרינן דאין גובה מן היורשין ואפילו הנים קרקעות ואפי' מגדולים אלא כשהודה ומת א"נ דשמתוהו ומית בשמתא דהתם לא אמרינן אם איתא דפרע מימר הוה אמר דאין לו להודיעו כל מה שלוה ופרע כל ימי חייו אלא דוקא הכא שיש שטר כדפרישית: **אמר רבא** הלכתא נשבע וגובה מחצה. ומה שקשה דרבא אדרבא בשבועות פירשתי לעיל וריב"ם מפרש דלא קשיא מידי דהכי איתא התם א"ל רבא מאי מעלייתא א"כ שבועת שומרין דחייב רחמנא היכי משכחת לה מתוך שיכול לומר לא היו דבריס מעולם יכול לומר נאנסו דאפקיד ליה בעדים דאפקיד ליה בעדים נמי מתוך שיכול לומר החזרתי לך יכול לומר נאנסו דאפקיד ליה בשטר פירוש כיון דאפקיד ליה בשטר איכא שבועה בנאנסו דאז אין לומר מתוך שיכול לומר החזרתיו לך והיה נאמן בלא שבועה דהא המפקיד אצל חבירו בשטר צריך להחזיר לו בעדים ומן הדין אפילו בשבועה לא היה נאמן אי לאו משום דמהימן במיגו דנאנסו בשבועה[ו] והשתא אין להקשות כלום משם: האמין

לאו שבועה בעי. בתמיה. והשתא אמרת נאמן בלא שבועה וע"י מיגו לא מצית למיפטריה משבועה ע"י טענתו לקיימה בלא שבועה כדכתיב [שמות כב] שבועת ה' תהיה בין שניהם: **לימא בפלוגתא.** הא דרב חסדא: **שטר כיס היולא על היתומים.** דאובן שנתן מעות לשמעון למחצית שכר וכתב לו שטר כמה הפקיד לו ומת שמעון והוציא ראובן אותו שטר על היתומים לתבוע מהם פקדונו והיתומים טוענין שמא אבינו החזירו לך א"ל טענת ברי טענו ואילו היה מלוה בעלמא שהלוה ראובן לשמעון ומת שמעון כולי עלמא מודו דנשבע ראובן וגובה כל השטר מן היתומים דלית לאבותיהן שום טענה גבי מלוה ולא (ה) מצי טענין נאנסו אלא היה נשבע שלא התקבל מן הלוה כלום וכגון שהיה טוענו הלוה אשתבע לי דלא פרעתיך כדאמרינן בשבועות (דף מא.) וגבי יתמי דידיה דלא ידעי למיטען טענינן להו ונשבע וגובה חובו (ו) וכו' אבל השתא דלא הוי כולו מלוה אלא פלגא מלוה ופלגא פקדון כדין כל מעות הנתונות למחצית שכר כדמפרש ואזיל הוא דפליגי דייני גולה דהיינו שמואל ורבא ודייני א"י דהיינו ר' אמי ור' אסי בפ"ק דסנהדרין (דף יז: ע"ש): גרסה בעיני דה"ג **ודל"ע אית להו דנהרדעי.** וכ"פ רבינו חננאל ולא גרס סברוה דמסקנא נמי הכי ס"ל: **דאמרי נהרדעי.** בבבא מציעא בפרק המקבל האי עיסקא דיהיב אינש לחבריה למחצית שכר פלגא הוי מלוה להתחייב באחריות המקבל דהיינו אותו אחי שנוטל ממנו הריוח ופלגא הוי פקדון גביה ואינו חייב באחריותו דהך פלגא דקשקיל ממנה מפקיד רווחא והתם מפרש טעמא עבוד רבנן מילתא דניחא ליה לזוה וניחא ליה למלוה דאיכא קצת אחריות על זה וקצת על זה ואם נגנב או אבד הכל אין האחד מפסיד הכל אלא בין שניהן והלכך כיון דסתמא דמילתא כן הוא דפלגא הוי מלוה גביה צריך הנותן לקבל עליו תרי תילתי בהפסד הוא"ל ושקיל פלגא באגר כי היכי דלא להוי רבית אמאי דטרח מקבל בפלגא דפקדון משום פלגא דמלוה שהלוהו דמאי דמקבל נותן אחריות עליה טפי מפלגא הוי שכר למקבל בשביל טירחא דקטרח בפלגא פקדון או פלגא יקבל הנותן בהפסד ותילתא באגר ומקבל יטול תרי תילתי דהאי דקשקיל מקבל רווחא טפי מפלגא זהו שכר טירחא ואין כאן רבית והכי מפרש בתיזהו נשך (ב"מ דף סח:): **מאי נאו.** בפלגא דפקדון קמפלגי בדרב חסדא דאמר לעיל [ע"ח] נאמן דבפלגא דמלוה הכל מודין דנשבע וגובה אותו דאפילו אי הוה אבותיהן קיים לא מצי טענין החזרתי דאמר ליה שטרך בידי מאי בעי וטענת מיגו ליכא דאפילו אם נאנסו צריך להחזיר דהא מלוה היא גביה הלכך נשבע וגובה כדין הבא ליפרע מנכסי יתומים אלא בפלגא דהוי פקדון קמיפלגי ובדרב חסדא דדייני גולה דאמרי נשבע וגובה כולו לא סבירא להו כרב חסדא דאמר נאמן אלא אי הוה אבותיהן קיים לא היה נאמן לומר החזרתיו לך ואף על גב דאיכא מיגו דטענת אונס משום דא"ל אידך שטרך בידי מאי בעי הלכך נשבע וגובה כולו מן היתומים אפילו פלגא דפקדון ודייני א"י סברי לה כרב חסדא דאילו היה אבותיהן קיים הוה מצי למיטען החזרתיו לך במיגו דהוה מצי למימר נאנסו ולא הוי אידך מצי למימר שטרך בידי מאי בעי וטענינן נמי הכי בשביל יתמי ומשתבעי יתמי שבועת יורשין כדמפרש בשבועות [מה.] שבועה שלא פקדנו אבא כו' כדמפרש התם הלכך נשבע וגובה מחצה מלוה אבל פלגא פקדון לית ליה: ה"ג **לא דל"ע אית להו דרב חסדא והכא כו'.** דייני גולה סברי בעלמא סבירא לן כרב חסדא דנאמן לומר החזרתיו לך אבל גבי יתמי ליכא למימר הכי דכיון דאיכא שטרא ביד נותן ואיהו לא קטעין פרעתיך אנן לא טענינן ליתמי דאם איתא דפרעיה מימר הוה אמר בשעת נותא מיתה והשתא דאיכא תרתי שטר ביד הנותן וגם לא זוה בשעת מיתה הלכך נשבע וגובה כו'[ז]: **דאנסיה.** ולא הספיק לגוות: **פרש.** בתמיה דסתרן אהדדי דכיון דנאמן אמאי נשבע וגובה כולו והא מצי אבותיהן למיטען החזרתי לך פלגא פקדון וגטעון

סוף סוף כי אמר ליה נאנסו לאו שבועה בעי ה"נ מאי נאמן [א]נאמן בשבועה לימא בפלוגתא דהני תנאי דתניא שטר כיס היוצא על היתומים דייני גולה אמרי נשבע וגובה כולו ודייני א"י אמרי [ב]נשבע וגובה מחצה ודכולי עלמא אית להו דנהרדעי [ג]דאמרי נהרדעי [ד]האי עיסקא פלגא מלוה ופלגא פקדון מאי לאו בהא קא מיפלגי דמר סבר מצי א"ל שטרך בידי מאי בעי ומר סבר לא (ה) אמרי לא דכולי עלמא אית להו דרב חסדא והכא בהא קמיפלגי דמר סבר אם איתא דפרעיה מימר הוה אמר ומר סבר אימור מלאך המות הוא דאנסיה שלח רב הונא בר אבין המפקיד אצל חבירו בשטר ואמר לו החזרתיו לך נאמן ושטר כיס היוצא על היתומין נשבע וגובה כולו אתי שאני התם דאם איתא דפרעיה מימר הוה אמר רבא אמר הלכתא נשבע וגובה מחצה אמר מר זוטרא הלכתא כדייני גולה א"ל רבינא למר זוטרא הא אמר רבא נשבע וגובה מחצה אמר ליה אנן דדייני גולה

איפכא

חסדא לעיל המפקיד אצל חבירו בשטר וכו' ואמר ליה רב חסדא נאמן ודייני גולה לית להו דרב חסדא דאם איתא דאית להו דרב חסדא לא הוו משלמי היתומין אלא פלגא דהיינו מלוה ולא הפקדון דמגו דאי בעו מצו למימר היתומין נאנסו בידי אבא ואמרי החזירו לך מהימני ולית להו לשלם אלא פלגא דמלוה דאההוא פלגא דמלוה לא מצי פטרי גופייהו בנאנס משום דחייב באחריות החצי. ודייני א"י אית להו דרב חסדא: לא דכ"ע אית להו דרב חסדא. ושאני התם אמאי אמרו דייני גולה דגובה כולה משום דליכא למימר מיגו ולא מצו לטעון אבא החזירו דאם איתא דפרעיה אבוהון מימר הוה אמר קודם מיתתו פרעתי. ודייני ארעא דישראל סברי לא יהיבנא ליה אלא פלגא דאכתי איכא למימר מגו. ודאמרת הוה ליה לאבוהון למימר. דאימר מלאך המות אנסיה בפתאום ולא מצי אמר: תרתי. ליכא למימר דסתרא דא לדא דאי אמרי' המפקיד אצל חבירו בשטר ואמר לו החזרתי לך נאמן לא אמרי' דשטר כיס היוצא על היתומין דגבי כולה משום דהאי עסקא פלגא פקדון ואמרי' מגו. ומשני אמאי גובה כולו דאי איתא וכו': אנן דדייני גולה

נז א מיי' פ"ב מהל' שכירות הל' יב סמג עשין פט טוש"ע ח"מ סי' רלו סעיף ב וכרב אלפס ב"מ פ"ג דף פז. וכתוספות פ"ט דף קיג.):

נח ב מיי' פ"ז מהלכות שלוחין ושומרין הל' ו ועי' בהשגות וכמ"מ סמג עשין סט טוש"ע ח"מ סי' קח סעיף ד וכרב אלפס ב"מ פ"ט דף קמח.):

נט ג מיי' שם וסמג שם טוש"ע שם וטוש"ע י"ד סי' קנז סעיף ב:

רבינו גרשום

סוף סוף כי אמר ליה נאנסתי מי לא צריך שבועה. אנא נמי הכי אמינא מאי נאמן בשבועה: שטר כיס היוצא על היתומים. כגון מי שנתן לחבירו ממון שירויח לצורך שניהן והקרן של נותן וכתב לו שטר שכך וכך נתן לו ממון למחצית שכר ומת המקבל והוציא הנותן אותו שטר כיס על היתומין: דייני גולה. דגרסי' בכל התלמוד היינו שמואל וקרנא: אמרו נשבע. הנותן וגובה כל הקרן שלו אע"ג דיש שטר בידו דהבא ליפרע מן היתומים לא יפרע אלא בשבועה: האי עיסקא. דיהיב חד ממון לחבירו להרויח לשניהן איהו לא הוי כולה פקדון ביד המקבל אלא שוויה רבנן פלגא מלוה ופלגא פקדון ועבדו מלתא דניחא ליה למלוה וניחא ליה ללוה. דאי אמרי' דכולה מלוה ביד המקבל ונגנבה או אבדה משלם המקבל כולה כדין מלוה שגנבית כולה ואי אמרי' דכולה פקדון משתבע המקבל דנגנבה או אבדה וקא מפסיד הנותן הכל. ומש"ה פלגא מלוה כיון דאית ליה למקבל הנאה מיניה משלם פלגא ופלגא פקדון הואיל דהנותן אית ליה רווחא מיניה: מאי לאו בדרב חסדא קמיפלגי. דבעא מיניה רב עמרם מרב חסדא לעיל המפקיד אצל חבירו בשטר וכו' ואמר ליה רב חסדא נאמן ודייני גולה לית להו דרב חסדא דאם איתא דאית להו דרב חסדא לא הוו משלמי היתומין אלא פלגא דהיינו מלוה ולא הפקדון דמגו דאי בעו מצו למימר היתומין נאנסו בידי אבא ואמרי החזירו לך מהימני ולית להו לשלם אלא פלגא דמלוה דאההוא פלגא דמלוה לא מצי פטרי גופייהו בנאנס משום דחייב באחריות החצי. ודייני א"י אית להו דרב חסדא: לא דכ"ע אית להו דרב חסדא. ושאני התם אמאי אמרו דייני גולה דגובה כולה משום דליכא למימר מיגו ולא מצו לטעון אבא החזירו דאם איתא דפרעיה אבוהון מימר הוה אמר קודם מיתתו פרעתי. ודייני ארעא דישראל סברי לא יהיבנא ליה אלא פלגא דאכתי איכא למימר מגו. ודאמרת הוה ליה לאבוהון למימר. דאימר מלאך המות אנסיה בפתאום ולא מצי אמר: תרתי. ליכא למימר דסתרא דא לדא דאי אמרי' המפקיד אצל חבירו בשטר ואמר לו החזרתי לך נאמן לא אמרי' דשטר כיס היוצא על היתומין דגבי כולה משום דהאי עסקא פלגא פקדון ואמרי' מגו. ומשני אמאי גובה כולו דאי איתא וכו': אנן דדייני גולה

גליון הש"ם

תוס' ד"ה סוף כו' וצריך לפרש. עי' לעיל דף ה ע"ב תוס' ד"ה מי:

הגהות הב"ח

(א) גמ' ומר סבר לא מצי אמר ליה שטרך בידי מאי בעי לא דכולי עלמא:
(ב) רשב"ם ד"ה שטר כיס וכו' וגא הוה מצי טענין וכו':
(ג) **בא"ד** וגובה חובו כולו אבל השתא:

מוסף רש"י

האי עיסקא פלגא מלוה ופלגא פקדון. המקבל פרגמטיא מבעל הבית ומהלה כפי דמיה שהיא שוה כאן והוא מוליכה למקום היוקר למתנית הסחר, אלי אחריות אונסים עליו כמלוה ואלי אחריותה על בעליה כפקדון (ב"מ קד:).

מוסף תוספות

א. כדמצי טעין אבוהון דאטו דייני גולה לית להו טוענין ליורש. רשב"ם. ב. [ד]נהי דאילו טען בריא מקבלין מיניה שהתורה האמינתו אבל אנן לא טענינן להו. שם. ועיין יד למה. ג. שהרי הם חייבים לשלם פלגא ועל השאר אינן יודעין והוה ליה כחמשין ידענא וחמשין לא ידענא. רשב"ם. ד. ואוקמינא כגון שאומר מנה לאבא ביד אביך והלה אומר חמשין ידענא וחמשין לא ידענא שאילו האב בכי הא חייב דהו"ל מחוייב שבועה שאינו יכול לישבע והיורשין פטורין דהא אמר רחמנא ולא בין היורשין. שם. ה. ואם תאמרו שמא שליש או רביע שבועה שאין לי חלק בה פחות מחציה. רש"י נ"מ ס: ו. ולולי שפטרתו התורה בשבועה נאנסו הוה חייב לשלם או יביא ראיה ויפטר, ומ"מ כיון שפטרתו התורה בשבועה ואע"פ שאין לו שום מגו אף בטענת החזרתי פטור מן התשלומין בטענה ההחזרתי במגו דנאנסו ובשבועה. רשב"ם.

(ו) ב"מ קד:, (ז) בס"ח: טולו,